

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ P. K.**, bytom W., **2/ A.**, bytom K., **3/ G.**, bytom K.K., **4/ A.**, bytom K., všetci zastúpení JUDr. P., advokátom v N., proti žalovanému **K.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. H., advokátkou v B., **o zaplatenie 21.530,95 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 131/2013, pôvodne 32 Ro 1963/2012, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. marca 2013 sp. zn. 4 Co 114/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 22. januára 2013, č.k. 32 Ro 1963/2012-50 odmietol odpor žalovaného proti platobnému rozkazu s poukazom na ustanovenie § 174 ods. 3 písm. c/ O.s.p., keď dospel k záveru, že odpor bol podaný neoprávnenou osobou. V odôvodnení uznesenia uviedol, že odpor proti platobnému rozkazu žalovaný podal prostredníctvom advokáta Mgr. R., bez doloženia plnej moci na zastupovanie v tomto konaní. Výzvu na odstránenie uvedeného nedostatku prevzal žalovaný 3. decembra 2012, v ktorej bol upozornený na dôsledok neodstránenia vytknutej vady, avšak ani do rozhodnutia súdu táto vada konania nebola odstránená. Súd preto odmietol odpor proti platobnému rozkazu ako podaný neoprávnenou osobou.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného uznesením z 26. marca 2013 sp. zn. 4 Co 114/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď odpor podaný advokátom odmietol podľa § 174 ods. 3 písm. c/ O.s.p. ako podaný

neoprávnenou osobou, keďže ani po výzve na odstránenie vady podania a po poučení o následkoch jej neodstránenia, plná moc na zastupovanie nebola súdu predložená. Vzhľadom k tomu, že v rámci odvolacieho konania skôr, ako odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného, tento doložil do spisu plnú moc na zastupovanie udelenú 20. novembra 2011 Mgr. R., preto odvolací súd dospel k záveru, že tento nedostatok bol odstránený a napadnuté uznesenie bolo potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí navrhli napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmeniť a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Namietali, že odpor voči platobnému rozkazu nebol doložený originálnym splnomocnením na právne zastupovanie a odporca na výzvu súdu nereagoval napriek tomu, že išlo o odstrániteľný nedostatok podmienky konania. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď odmietol odpor ako podaný neoprávnenou osobou. Žalovaný 22. januára 2013 odvolal plnú moc udelenú pôvodne Mgr. S. a na svoje zastupovanie splnomocnil advokátku JUDr. H., ktorá podala proti uzneseniu súdu prvého stupňa odvolanie, ktoré doplnil podaním Mgr. R. podaním zo 6. marca 2013, keď na základe plnej moci z 25. februára 2013 ho žalovaný znovu splnomocnil na svoje zastupovanie. Doplnenie odvolania bolo podľa názoru dovolateľov podané po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty, kedy dôvody odvolania už nebolo možné dopĺňať a odvolanie podané JUDr. H. zo 7. februára 2013 nie je odôvodnené tak, ako to vyžaduje zákon v zmysle § 205 ods. 1 O.s.p., pretože v ňom neuvádza relevantný dôvod odvolania. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd mal správne napadnuté uznesenie, ktorým bol odpor žalovaného odmietnutý, ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaný vyjadrenie k dovolaniu žalobcov nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo

nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolateľmi nebola namietaná a dovolacím súdom nebola v konaní ani zistená.

Dovolatelia namietajú, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej

republiky dovolanie žalobcov ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová